

december 2019

Mediterran 2019

Sredozemsko morje

1. december 2019, nedelja

Herzliya, Izrael

Brane je danes vzel dopust. Ali pa bolniško, kakor kdo hoče to razumeti. Z Vesno se zato sama zapeljeva do Aškelona. Ogledava si marino, ki je tudi bila opcija za vstop v Izrael. Nekaj podobnega, kot Herzliya, le da je bolj oddaljena od vsega, kar smo si ogledovali. Razen od Gaze, kamor pa itak nismo imeli namena iti. In ne vem, če bi sploh lahko šli?

In potem v Ašdod, še ena marina, tokrat sredi gradbišča. Mislim, da sva se čisto pravilno odločila za Herzliyo. Poslušala sva nasvet Izraelca na Rodosu. Domačin že ve. Tako Aškelon, kot Ašdod sta grdi moderni mesti samih stolpnic. Podobno, kot večina izraelskih mest. Ljudje živijo v panjih. In med panji se po polžje premikajo po zabasanih mnogopasovnicah. S kakovostjo življenja se tukaj ravno ne morejo pohvaliti.

Vesna je potrebovala stranišče, jaz kos mesa in logičen sklep je bil, da se ustaviva v mallu. Gugl naju sicer varno pripelje, pa to ni bilo tisto, na kar smo navajeni od doma (ali od drugod iz razvitega sveta). Ok, očitno takih ustanov ne imenujejo mall ampak shopping center, si misliva. Tudi to gugl takoj najde, ampak tudi ta zadeva ni tisto, kar iščeva. Obupava.

Raje se vrneva domov, pobereva Braneta in skupaj se odpeljemo v center mesta na wok to walk, azijski fast food. Branetu je bilo všeč, Vesna se je ocene vzdržala, meni pa ni bilo v redu (verjetno zato, ker sem že bil pri Chuty's v Ljubljani in imam visok standard za azijsko hrano). Za povrh sem si pa vse skupaj polil s čili omako, ki je bila tako slana, da sem le s težavo zdržal do marinske birtije.

Za jutri imamo urejen odhod in za dan ali dva zapuščamo omrežen svet. Vremensko okno je, kar se vetra tiče, v redu, vala bomo imeli pa predvidoma precej, vali se iz Egejskega morja, kjer močno vleče.

skupinska fotka z Michal in Janom pri njima doma

Aškenol marina je zadnja marina gred Gazo

v ozadju marine nešteto stolpnic in blokov

otroci se učijo veslanja v Aškenol marini

ne vem zakaj so striktno poudarjeni crocsi, da jih ne smeš uporabljati na tekočih stopnicah?

pogled na Aškenol marino

Ashdod marina je večinoma že narejena, vendar se še določeni spremljajoči objekti gradijo

sama marina v Ashdodu je videti polna

plaža v Ashdodu, temperatura je bila danes uradno 24C, sončno

in jasno, da je dovolj toplo morje za kopanje; ni pa dovoljeno! uradno je konec sezone in ni life guarda in če njega ni, se ne smeš kopati... ajoj...

clock tower v Ashdodu

toliko odprtih gradbišč kot jih je v Izraelu, že dolgo nisem videla in kot je rekla Michal, ni še konca projektov....

2. december 2019, ponedelje

Herzliya, Izrael

Ponoči je bila nevihta, jutro je vetrovno. Vračilo rentiča poteka sicer v redu, je pa tale Budget precej neorganizirana klapa ljudi. Najmanj osem jih je v službi (verjetno celo več, osem sem jih naštel v nekem trenutku samo v pisarni) in v pol ure, kolikor potrebujejo, da naredijo tisto, kar sicer en uslužbenec naredi v pol minute, imajo samo le še eno stranko. Zato je pa kar nekaj hudih besed (besed sicer nisem razumel, pomen pa) med njimi in šef skače naokoli kot petelin, pa ga nihče ne posluša. Toliko so reglali, da se še nebo zjoče, ko odhajava.

Dan je namenjen popravilom. Namestiva novo vrstico za zastavico, nalijeva vodo v akumulatorje in ... hmmm ... hja, in to je nekako vse, kar se tiče popravljalno vzdrževalnih del. Pranje perila, nakupovanje, obisk pedikure, sesanje notranjosti in pranje palube spadajo v drugo kategorijo obveznosti.

Kakorkoli, končno imam čas, da v miru nekaj sprogramiram in se posvetim analizi nekega softvera. Pripravim si še off-line vremenske napovedi in podatke o vstopnih formalnostih (v to skupino v Egiptu spadajo tudi telekomunikacije) in čas je za odhod.

Z agentom sva dogovorjena in ko mu napišem, kdaj pridemo, mi napiše, naj ga pokličem dve uri, preden priplujemo v yacht club. Nimam telefona, dokler ne kupim egipčanske SIM. Potem mi pošlji pa mail, je strumen. Nimam interneta. Lahko je tudi whatsapp. Joj, nimam satelitskega interneta, preden kupim SIM. Imaš AIS? Ja. In na koncu se odloči, da me bo spremljal na AIS in počakal v yacht klubu, ko me bo na svojem telefonu videl vpluti. Voila!

Ampak. Pol ure pred odhodom se odločimo, da je meter in pol vala preveč in da je bivanje v tej marini bolj prijetno, kot svaljkanje zunaj na valu. In motoriranje v brezvetrju. Ostanemo še en dan. Jutri bo vala precej manj. Veseli nad to modro odločitvijo takoj odpremo flaško južnoafriškega kaberna ter narežemo slovenski pršut in izraelski sir. In počivamo po napornem dnevu...

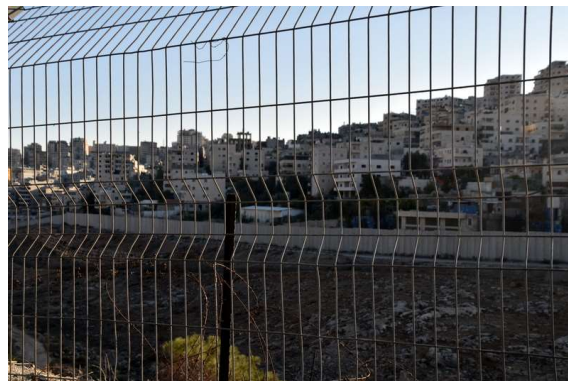
danes in jutri še nekaj fotografij narejenih v Izraelu v zadnjem tednu; na fotki mesnica na tržnici v Jeruzalemu

oblečeni za cerkev hitijo k maši

Jeruzalem

ograja med Palestino in Jeruzalemom

moški frizer za moške

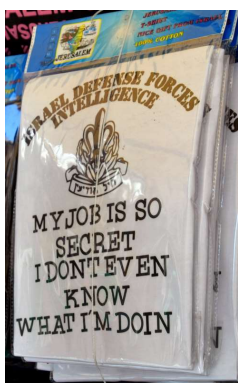
oborožene policajke na tržnici

na vsakem koraku ožemajo sveže sadje, trenutno najbolj aktualno granatno jabolko

čisto nič okusno videti na vratih mesnice obešena jetra in pljuča se je mesar full jezil, ko sem to fotografirala

izraelski črni humor

ožemalec/prodajalec sadja - samo zaradi lepih oči si je zaslužil svojo fotko

tudi svežega kruha, peciva ne manjka na tržnici Jeruzalema

prižiganje svečk v Jeruzalemu

3. december 2019, torek

Herzliya, Izrael - Port Said, Egipt

Lepo počasi se spravimo pokonci. Prav hudo se nam ne mudi. Nakup v trgovini, zajtrk v miru in potem odjava iz marine. Ampak. Cena za privez je bila sicer taka, kot smo se dogovorili. Do sem vse lepo in prav. Nikoli pa nam punca ni omenila, da je treba plačati tudi processing fee bodoče mamice immigracionistke. Dvajset evrčkov. Po osebi. Za notri in za ven ločeno. Policajki smo tako plačali skoraj toliko kot za devet dni bivanja v marini. Židje. Oni ne poznajo bakšiša. Oni za dodatke izdajo račun. Rezultat za nas, turiste, je pa enak, hic!

Morje je danes precej bolj mirno, kot je bilo včeraj. Prav smo se odločili, da smo počakali. Vetra ni bilo včeraj zvečer in ni ga danes popoldan. In ni ga niti ponoči. Morda ga pričakamo kaj proti jutru. Tudi temperature so povsem prijetne za ta letni čas. Ponoči je 17 stopinj in je dovolj, da si preko poletnih oblačil oblečem flis. Morda je temperatura višja tudi zato, ker vreme ni več tako lepo, kot je bilo do nedelje. Nekaj oblačnosti na nebu je ostalo od včerajšnjega nočnega prehoda fronte. Zadnji čas, torej, da se premaknemo v Rdeče morje.

Prometa na začetku ni veliko, le enkrat se znajdemo na kolizijskem kurzu z ladjami. Agent mi pošlje fotografijo z njegovega monitorja, kjer nas spremlja na AIS. Upam, da nas pričaka v yacht clubu in takoj začne s papirološko akcijo.

Ponoči po dolgem času spet vidim bioluminiscentne meduze. Vsake toliko časa se ob barki ali za njo pobliska, nekaj časa sveti in potem počasi ugasne lučka pod vodo.

Zapuščamo Izrael. Po čemu mi bo ostal v spominu? Po umazaniji, definitivno. Daleč najbolj zasvinjana razvita država, kar sem jih videl do sedaj. Tu ni opravičila. Denarja je v državi dovolj, da bi lahko bilo vse čisto in vzdrževano. Očitno ni volje. Ljudje tega sploh ne opazijo. Taki pač so po naravi, packi. Ne zavedajo se pa niti tega, kako so manipulirani s strani države. Oni so najboljši, cel svet je napačen. Kje sem to že videl? Pri Američanih, sigurno. Pa pri Hrvatih tudi. In še kje. Slovenijo stalno kritiziramo, ampak Slovenija je, kar se objektivnosti medijev tiče, svetlobna leta naprej. Turizem v Izraelu? Precej zanimivih stvari je bilo celo zame, ki gledam zadeve skozi gnostične oči. Za romarje je še toliko bolj zanimivo. Vsekakor pa izstopa Mrtvo morje s svojo 35% slanostjo, ki omogoča lebdenje na vodi. Pa tudi odnos med Izraelom in Palestino je bil zanimiv (in je še vedno, ker ga še vedno ne razumem - in niti ga ne razumejo domačini), čeprav ne spada med klasične "turistične destinacije". In na koncu še njihov odnos do tujcev? Nič kaj prijazen. Če je le možno, nas želijo opetnajstati. Židje, pač.

fotografija marine z okolico

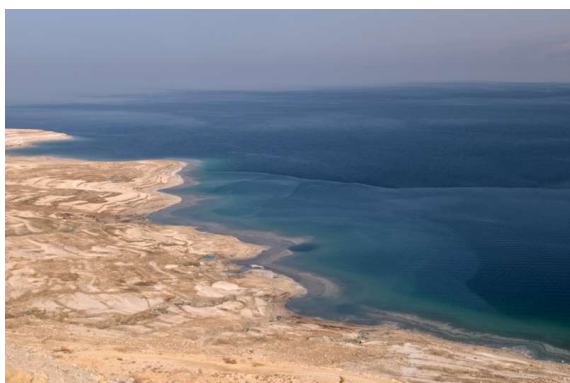
globoko zamišljeni....

drevo sredi slanega jezera, ? , verjetno so ga nekateri kar tako zapičili v morje, bolj zanimiva scena :)

prodajalna sadja in zelenjave v Jericho

Dead sea mrtvo morje, kopaš se lahko samo na določenih mestih

palme bananovci v okolici Galilejskega jezera

Tel Aviv

zažiganje gum na začetku mesta Jericho.... le čemu?

Galilejsko jezero s plažo, hoteli, restavracijami itd.... ampak čemu bodeča žica pri stopnicah?

zapuščamo marino Herzliya

oblačno vreme je danes pričaralo sive fotografije

sončni zahod na poti proti Egiptu

4. december 2019, sreda

Herzliya, Izrael - Port Said, Egipt

Vetra ni bilo do popoldneva, ko smo končno lahko v 2-3 bf jadrali proti cilju. Tudi tok se je umiril, od Izraela smo ga imeli okoli pol vozla praktično ves čas v nos. Tako močni tokovi za Sredozemlje ravno niso običajni. V kanalih, ki vodijo do Port Saida smo zgodaj popoldan. Tukaj vlada red. Po kanalih veljajo znana pravila. Tako so me naučili. Ampak. Ribiči mirno vlečejo mreže, ladje vozijo kar povprek, za "sail before steam" lokalci še niso slišali (to, slednje, je pravzaprav pričakovano), ... Ena večja ribiška barka je plula točno proti nam, ne glede na to, kam sem spremenil smer. In potem je plula mimo tik za našo krmo. Razlog? Ribiči nas fotkajo s telefoni. Hmmm...

Potem se začne radiofonija s port kontrolo. Itak se ne javijo, ko jih kličemo in ko se končno javijo, postavljajo, no ja, neumna vprašanja. Recimo. Ali nam delata levo in desno sidro? Koliko je grez spredaj in kolik je grez zadaj, kolik je grez polno naložene barke in koliko je, ko je prazna. Razlaga, da smo small sailing boat jih ne zanima, na vprašanje moramo odgovoriti in pika. In odgovorimo po kriteriju garbage in, garbage out. Zasliševanje se neha, ko na barko stopi pilot, ki nas zadnjih nekaj sto metrov vodi v yacht club. Po predpisih.

Privežemo se v enem najslabših yacht clubov na svetu (ok, Galle na Sri Lanki je itak tak negativni favorit, da ga ne bo kmalu kdo prekašal). In pride agent in se gremo papirologijo. Za začetek izvemo nekaj stvari, ki nam precej spremenijo plane. Celo toliko, da premišlujem, če se ne bi kar obrnili nazaj. Vse otoke so razglasili za narodni park in prepovedali sidranje. In kaj bi potem počeli v Rdečem morju? No, bomo jutri videli kako in kaj.

Sprehod z brodom do immigracionistov, pa nazaj z brodom do telefonistov. Zvečer smo torej omreženi, počakamo vojsko, da naredi svoj pregled in potem si končno lahko nazdravimo z vinom, prešvercanim iz Izraela.

toliko označb kam iti

ta ribiška ladja vozi kar po svojih pravilih sem in tja

z vso brzino pridrvi do nas čoln iz katerega se izkrca pilot, ki nas je spremljal do t.i. yacht cluba

mesto Port Said ima po agentovem mnenju 2,3 milijona ljudi

na immigration smo morali iti s trajektom na drugo stran mesta

trajekti vozijo brezplačno tako avtomobile kot osebe

no, pa gremo se pokazati immigrationu

sredi mesta prodaja banane.... cene, kolikor smo razumeli, so smešne napram izraelskim, kjer res hrana je izredno draga

yacht club kjer smo privezani...tukaj imajo malo drugačne pojme o yacht clubu :)

v yacht klubu se pije čaj, kava in ostale brezalkoholne pijače

Port Said, bolj v centru mesta

vozijo precej divje, prehod čez cesto moraš kar izsiliti in upati, da bo res počakal tvoje prečkanje čez cesto do konca :) gužva, vsepovsod gužva, čeprav samega avtomobilskega prometa ni tako veliko; taxijev panoro veliko.....

5. december 2019, četrtek

Port Said, Egipt

Zame je danes delavni dan. Vmes me prekinjajo in vsakič, ko naredim korak naprej pri delu, me motnja postavi dva nazaj. Šele popoldan je končano. Vmes je bil agent nekajkrat pri nas. Njegova cena je narasla za stotaka, vrednost informacij, ki nam jih je nudil pa je naše skupne stroške znižala za jurčka ali dva. Res so nateguni tile tukaj. No, s pogovorom se da veliko doseči. Bolje rečeno, da se zbarantati. In tako smo plane spremenili. Kot že ne vem kolikokrat.

Kakorkoli, ne gremo v Hurgado, gremo v Port Ghalib. Greva. Brane gre v Hurgado, kamor pride Nataša. Spet se je izkazalo, da se za obiske na barko ne da hkrati planirati vseh štirih prostorsko časovnih koordinat. Ali lokacija ali čas. V Port Suez se torej razidemo, midva nadaljujema po morju, Brane po cesti. In se spet dobimo na letališču, ko se vračamo. Če se vmes spet kaj ne spremeni.

Vesna in Brane gresta popoldan naokoli, jaz se jima pridružim malo kasneje. Trajekt med Port Saidom in Port Fuadom (vozi preko Sueškega kanala) je eden najboljših do sedaj. Zastonj je tako za avtomobile, kot pešce. Ladij je pa toliko, da se kljub močnemu prometu nikoli ne čaka več kot minuto. Še metro v Parizu vozi bolj poredko.

V Port Suez gremo najprej nekaj pojesti (Brane in Vesna že drugič). Potem grem jaz pojesti tisto, kar sta ona dva že pojedla. Sledi izlet na stranišče. Da si kupimo vstopnico, spijemo pivo. In to ne kakršno koli pivo. Brezalkoholno egipčansko pivo. Ne bomo ponavljali. Preko kanala, v Port Fuadu, kjer je tudi yacht club, gremo, jasna stvar, nekaj pojesti. Jaz za hrano edini plačam. Vesna in Brane dobita sample. Sampli so vedno gratis.

Ogrelo se je in zvečer posedimo v kokpitu s kozarčkom v roki. Jaz v moji klasični uniformi. Jutri vstajamo navsezgodaj in če ne bo vor-šipov, se odpeljemo do Ismailije.

posli zaključeni, za finish se je bilo treba še rokovati in fotografirati

cel kmečki voz je bil tega kruha, ki v bistvu ni kruh, saj je trda skorja: kot lepinja napihnjena, vendar trda.... bolj zanimivo mi je bilo to, da je bilo vse na kmečkem lesenem vozu; kar dosti konjev in vozov je videti v tem milijonskem mestu

ogromno stavb je razpadajočih, pa čeprav ljudje še vedno živijo v njih

ulice polne raznovrstnega blaga

varnostnik pred cerkvijo, sprehajalec na cesti, ljudje na trajektu ... vsi s telefoni v rokah vedno bolj smo odvisni od teh telefonovžalostno

Egipt, veliko revščine, nerazviti svet in na žalost ogromno smeti....

prva malica: čevapi v mini bageti ... bilo je dobro in poceni: 0,50 euro centa

druga malo bolj bogata malica, okusno<. za tri t.i. kebabe smo plačali 5,8€

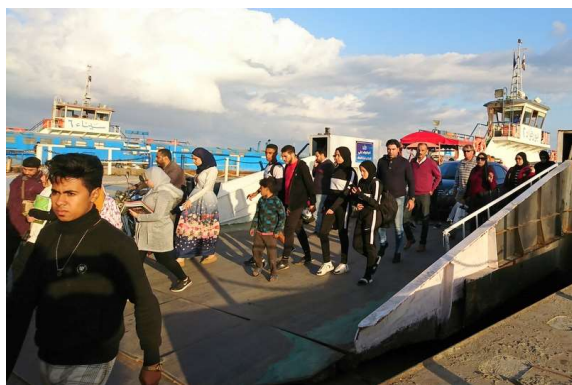

tretja malica: Tone pojedel kebab, jaz dobila za test košček t.i. čokoladne pizze, kjer je bilo listnato testo namazano z neko vrsto mlečnega pudinga in dodatni premaz nutela;

energijska bomba, še dobro, da je bila samo za test... tudi pizze so bile iz vl

v restavracijah tukaj ni bilo videti piva, ko ga pa zagledam, hitro povabim fanta na pijačo no, tako zanič piva že dolgo nisem pila, zelo močan okus po ječmenu... bljak... pa še dolge nosove sem gledala :)

trajekti so vedno nabito polni

international hospital med vsemi temi izredno slabo ohranjenimi hišami, bloki, zagledam novodobno čisto, lepo bolnico...

6. december 2019, petek

Port Said, Egipt

Vse je po planu. Vsaj delno. Tisti del plana, da vstanemo navsezgodaj, izvedemo perfektno. Drugi del, da izplujemo, pa malo slabše. Pilot naj bi bil na barki ob pol šestih, agent nas celo pokliče takrat in preveri, če smo ready-steady v nizkem štartu. Ampak. Pilota ni. In ga ni niti ob šestih, niti ob pol sedmih. Ob sedmih je nekaj novega. Takrat se ne javi več niti agent. Ob pol osmih se le javi in obljubi, da bo poizvedel v čem je težava. Ob pol devetih nam to razloži. Tudej-nou-krosing. In jaz si mislim, da je pač plan vseeno 50% izpolnjen. Hja...

Razlog nam sporoči kasneje. Dredgerju, ki pogloblja kanal se je polomila roka in padla v vodo. Kanal je tako zaprt za ves promet. Če ne bi bil že tukaj, bi mu morda celo verjel, tako pa se samo nasmehnem pogledam na AIS in opazujem neskončne kolone ladij, kako mirno plujejo po kanalu. Hja, pač delajo konvoj barčic in bomo očitno morali še kak dan počakati, da se nas dovolj nabere. Če ne bo vor-šipov.

Čakamo v tišini. Ponoči smo izvedeli za tragično smrt prijatelja in nekako nam ni do veselja. Umrl je človek, ki mi je v vseh situacijah vedno priskočil na pomoč. Kjerkoli po svetu sem plul, vedno mi je z nasveti in tudi rokami nesebično pomagal. Hvala ti, Igor!

Sosed, Kitajec Han, zbira informacije in ne ve ali bi šel skozi kanal ali ne. Najraje bi dal barko na ladjo in jo poslal v domovino. Samo, ladje ne najde. Gre celo na port authority in naredi kažin. Po novem je na črni listi za tranzit. Egipt. Nekaj se nam vendar le dogaja. Voda v portu (imenovanem yacht club) je tako umazana, da se nam zamaši filter za morsko vodo za izpiranje veceja. Poln je kosov plastičnih vrečk.

Opoldan se poleg nas parkira 170 čevljska Promise. Jahta je narejena kot ledolomilec in namenjena križarjenju okoli Antarktike in Arktike. Dvanajst gostov na njej lahko biva v popolnem razkošju. Za njih skrbi tudi toliko članov posadke. Mi pa posadka ne deluje najbolj ubrano že v teh benignih pogojih, kako bi se izkazala na resnem morju, mislim, da ne bi bilo modro preverjati v živo.

Medtem, ko z Vesno popoldan počivava (temu se reče lepotilni spanec), se je Brane odpravil po nakupih hrane. Malica ob

zahajajočem soncu lepo dene, večerni sprehod na večerjo tudi. Le pijača v Port Fuadu ni najbolj prava. Ob ribi pač kokakola ne prija najbolje. No, zaloge bolj konkretnih tekočin na Mali so še vedno nad LWM (low water mark).

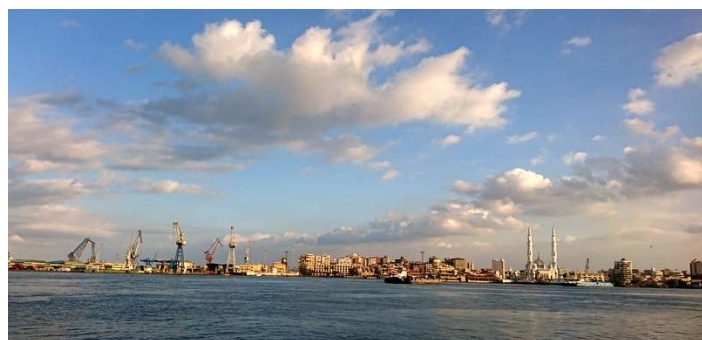
In kaj je novica večera? Agentovo sporočilo. Tumorou-nou-tranzit-vor-šip-in-kanal. In tako bo Mala, zasvinjana do vratu v tej umazani luknji čakala še en dan. In mi bomo lahko zjutraj spali...

v Port Saidu imajo tudi koptske pravoslavne cerkve

vsi samo nekaj prodajajo

pogled na našo stran kanala

ribiči in celo ena ribička

tako pizzo nam je spekel včeraj, da jo bomo imeli danes za na pot no, pa smo t.i. pizzo pojedli in ostali na istem mestu tudi jutri ostanemo na istem mestu :(

Mala s sosedom Kitajc

ko je mama videla, da jo fotografiram, je hitro poklicala moža

juha z morskimi sadeži: odlično! ... moram priznati, da v Port Saidu še nisem jedla slabo; danes smo ugledali celo dva turista v tem kraju

glavna jed s prilogami: odlično!

obisk slaščičarne

pečeni sladki krompir pečen v pečici na drva

na koncu se je bilo treba fotkati

7. december 2019, sobota

Port Said, Egipt

Another day in paradise! Trupa si od zunaj sploh ne upam pogledati. Sinočnji ogled v temi je povedal vse. Naslednjič, ko bom pisal clear-in papirje, bom na vprašanje "hull color?" odgovoril z "black", namesto "white". Ali pa vsaj "very dirty, color unknown". Premišljuje, če morda ne bi šel na port authority in deklariral "emergency start", ker je luka tipa "no pump-out facilities" in jaz jim res ne bi rad umazal tako lepega yacht cluba z vsebino black water tanka. Koliko komarjev in muh bi se šele potem zaredilo tukaj! No, mislim, da bi taka prošnja naredila le to, da bi vor-šipi še bolj intenzivno pluli po kanalu. Take akcije se bom zato raje vzdržal.

Kakorkoli, kot sva ugotavljala že z Matjažem pred slabimi desetimi leti, so tile vor-šipi flotilja podmornic, ki se pomikajo skozi kanal pod vodno linijo. Na vodi nismo videli plavati še nobene vojaške ladje.

Nič se ne dogaja, le agentov namestnik se vsak dan sprehodi do nas in pobere denarčke za yacht club. In pove, sitjuejšn-annovn-tumorou-mejbi-voršips-mejbi-not. Bravo! Popoldan je odgovor bolj precizen. Tumorou-vor-šips. Z

dodatkom tumorou-nou-gou. Ah, ja.

Ampak. Spet se dogaja. Big-šip-vit-brouken-endžin-is-komin. Ja, in? Ju-nid-tu-muv. No, pa se dajmo še enkrat prestaviti. In se. In potem pride ena jahtica in se veže ob nas. Kdo bi jih razumel? No, zvečer, ko se vrnemo iz lajfa, je na našem mestu res parkirana ena stosedemdesetica, ki so jo privlekli na privez z vlačilci. Vsaj tega z broken engine si niso izmislili.

Han nas povabi na večerjo. Mi izberemo oštarijo, on plača. Zmagovita kombinacija. Za nas. Samo najboljše je dovolj dobro za tako elitno družbo. Sea food restaurant. Jemo nekaj ur, celo chefa pokličemo domov, da nam pripravi hrano namesto pomočnika. Otmeno! Ne vem sicer, koliko je vse skupaj stalo, ampak Han je sigurno plačal za vse štiri vsaj 30 evrov. Morda celo 35, ker se ni nič glihal...

na večerji s Kitajcem v ribji restavraciji

spet smo dobro jedli! ribe, škampi, školjke, sipe v različnih variantah

8. december 2019, nedelja

Port Said, Egipt

Dogaja se. Agent (spet) pride z vrtnico za Vesno in zahtevo po plačilu še enega dneva v beznici, imenovani yacht club. To je pa tudi več ali manj vse, kar se nam dogaja to dopoldne. Še klepetati se mi ne ljubi. Najraje bi spal, če bi lahko. Rešujem križanke, Vesna knjiži, Brane bere na telefonu.

Popoldan se pooblači. Vreme. Razjasnijo pa se nam obrazi. Agent mi (spet) obljubi, da bomo jutri končno lahko zapustili Port Said. Tumorou-nou-vor-šips. Živi bili, pa videli.

Zvečer se sprehodimo na večerjo. Da vsaj malo menjamo lokacijo. In potem na barki nazdravimo.

Izpluli naj bi vit-d-frst-lajt. Ko agenta povprašamo, kako se "first light" prevede v številko, je strumen: first light je enostavno first light. Lahko je katera koli ura, le first light mora biti. Bom poskusil na moji budilki nastaviti first light. Se pa bojim, da moj neskončno pameten telefon le ni tako zelo pameten. Verjetno se bomo ravnali po ozvočenju iz bližnjega minareta. Imam zapoje ob first light. Po njegovi lastni presoji. Ali ga pilot upošteva ali ne, je pa že drugo vprašanje. Če je pilot po veri kopt, ga verjetno ne.

Kakorkoli, pustimo te skrbi za takrat, ko bomo pluli. Za manjana, torej.

pozabila objaviti fotke, ko je prišel merilec meriti barko, na osnovi te meritve bi pa potem plačali takso za prekop

....kaj ima pri vsem tem koliko širok je kokpit, še danes ne vemo :)

različne tablice.... hecno, da na rabljene avtomobile kar privijačijo egipčanske tablice ...

9. december 2019, ponedelje

Port Said - Ismailia, Egipt

Kaj je first light, je očitno stvar debate. Če pogledam na timeanddate.com, mi razložijo, da obstajajo tri vrste zore: astronomska, navtična, in civilna. Šele potem pride na vrsto dan. Najprej se začne astronomska zora. Ampak. To, ni čisto res. Najprej se začne pilotska zora, pilot twilight. Tega pa še timeanddate.com ne ve. Zato vemo pa mi! Pilot pride v črni temi. In nas zbudi. Budnica se glasi gou-gou-gou-nau! Neverjetni so. Šele, ko smo že sredi kanala, se zbudi tudi imam in zapoje molitev. Tisto ob first light.

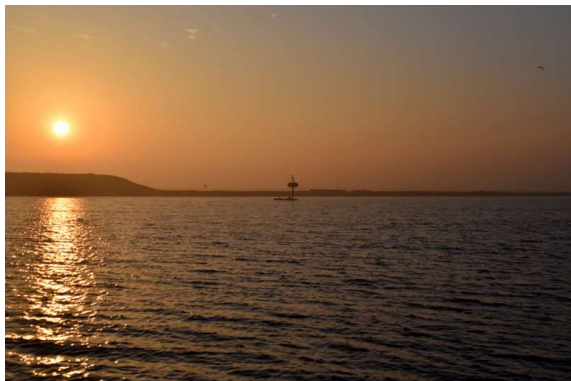
Pilot nam nalaga, da plujemo čim bližje robu, vojska, ki straži kanal, nam nalaga, da vozimo čim bolj po sredini. In se derejo eden na drugega. Jaz pa furam malo levo malo desno. Pa niti ne toliko zaradi njih, kot zaradi ribičev, ki veslajo po kanalu in mečejo mreže, s katerimi lovijo ribe. Štiristo metrske ladje (1352 čeveljske) ki plujejo nekaj metrov od njih jih ne motijo. Jasno, da jih ne motimo niti mi. Motijo pa oni mene. In mojega pilota. Strumno opazujem, kje so mreže. Res ne bi rad katere povozil. Če smo ob Cipru lovili ribiče, da bi od njih kupili ribe še sredi morja, nam jih tukajšnji ribiči ponujajo sami od sebe. A pilot je strikten, nou-stop. Ribiči bi tako morali veslati s slabimi šestimi vozli, vzporedno z nami, da bi nam lahko prodali ribe. To pa ne gre.

Vesna in Brane besno fotkata. Toliko fotografij kanala, upam si trditi, ni naredil še nihče. Ni pa vreme idealno za to raboto. Jutro je megleno in ladje veselo trobijo, ko plujejo skozi meglo. Kasneje je bolje, prav jasno pa tudi ni.

V Ismailiji se privežemo bočno in Han se priveže poleg nas. še vedno mu ne dela elekrika. V Port Saidu je klical svojo ambasado, da mu ne dela elekrika in ambasador je klical port authorities in oni so klicali yacht club in ta je vso skrb prevzel na pleča agenta. In so se kregali, kdo je kriv in kaj je vzrok. In Han je bil brez elektrike. In mi smo imeli ves čas elektriko. No, tukaj je Han še vedno brez elektrike. Sedaj nam le verjame, da je verjetno težava pri njemu in ne pri Egipčanih. Pa mu gremo pomagati. Revež je kar malo izgubljen. Od orodja ima en križni izvijač. Popravljali mu bodo v marinah, pove. Hmmm, kako bo to izvedel sredi oceana, si le s težavo predstavljam. Kakorkoli, jaz, električar, sistematično razdiram stvari in merim in ugotavljam. Napaka je na konektorju, ki se ga ne da razdreti. Pa pride Brane. On ni električar. On le pravilno vtakne vtičnik v vtičnico. In potem vse dela, kot se šika. Brez enega samega klica na kitajsko ambasado.

Strpali so nas v zapor. Tak, ki stane enaindvajset dolarjev. Plačljiv zapor. Iz luke namreč ne smemo v Ismailijo. Pa nič. Pa

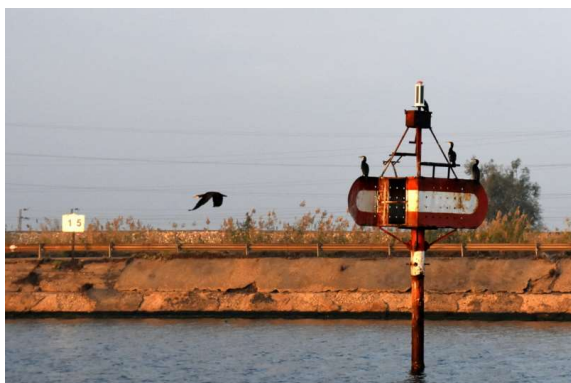
ne bodo Arabci nič zaslužili. Še večerjamo na barki. In ob večerji spijemo nekaj rujnega. No, za slednje domorodci itak ne bi nič zaslužili. Tega ne znajo prodajati. Arabci. Če je za nas to zabavno, je za Kitajca Hana malo manj. Plačati mora privez in nima denarja. Skozi kapijo pa ne sme do bankomata. In dokler ne plača, ne more naprej. Dolg se mu bo pa večal z vsakim dnem čakanja. Kavelj 22. Zanima nas, ali bo spet klical ambasado na pomoč. Pa je bolj praktičen. Keptn-Enton-ken-ju-borou-mi-sam-mani? In kako bo vrnil meni, če ne sme do bankomata? Hmm... Mislim, da sem dal nekaj denarja v namene znanstvenih raziskovanj. Taka investicija se silno redko povrne.

sončni vzhod v Suez kanalu

v eni od čuvajnic sem opazila, da s puško ves čas meri v ladje....

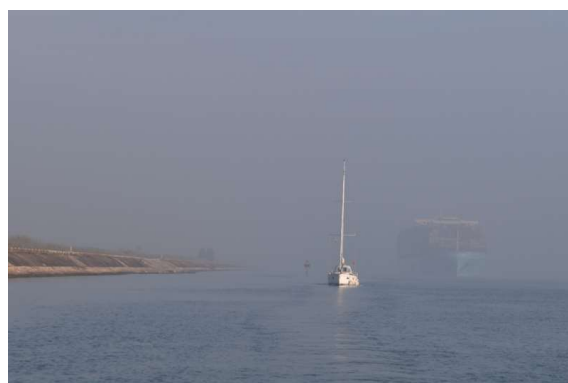
ptiči so bili na vseh teh signalnih lučeh

ob kanalu so dokaj pogosto bile bitve, v kolikor kakšna ladja ne bi mogla nadaljevati plovbe

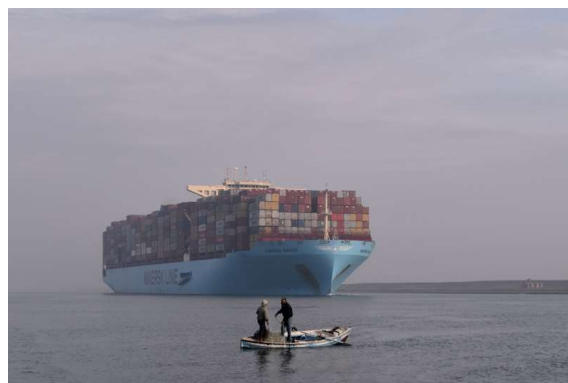
kar nekaj tistih pravih čuču vlakcev je peljalo mimo ...

kar dolgo časa je bila megla, tako, da smo velike ladje v ozadju videli šele slabo miljo za nami

ribičev v kanalu je bilo ogromno in niso se dali motiti, če so okoli njih plule jadrnice.....

.... ali ladje z zabojniki ...oni so mirno lovili ribe ..

na tem koncu je bil kanal zožen in se nam je ladja zelo približala.... mi pa približali že skoraj robu kanala :)

na drugi strani peščenih hribov je vzporedni kanal ujeli v objektiv ladjo

za finish selfie s pilotom Romijem, ki je bil zelo tih, umirjen, nevsiljiv

Ismalia pristanišče za plovila, ki so na poti skozi kanal

Mediteran 2019

Rdeče morje

10. december 2019, torek

Ismailia - Port Suez, Egipt

Danes vstanem ob petih ponoči, pilot pride ob pol sedmih. Včeraj je bilo obratno. V protifazi smo. Če je včerajšnji pilot lepo skrbel za smer naše plovbe, se današnji ni kaj dosti vtikal v to. Bolj ga je zanimal njegov telefon. In malica. Pazil je le, da ne bi kaj preveč fotografirali. Kanal čuva vojska in vojske se ne sme fotografirati, torej se ne sme fotografirati kanala. Hja, včeraj ni bilo takih omejitev. Pa to ni bilo najhujše. Zataknilo se je pri bakšišu. Fant je hotel imeti za trinkgeld četrto mesečne plače. Aja? Pa nastopi Vesna in mu da vetra. Tako ga je resetirala, da je revež na koncu čisto tiho. Če bi imela še valar v roki, bi se pa verjetno kar v kup sesedel.

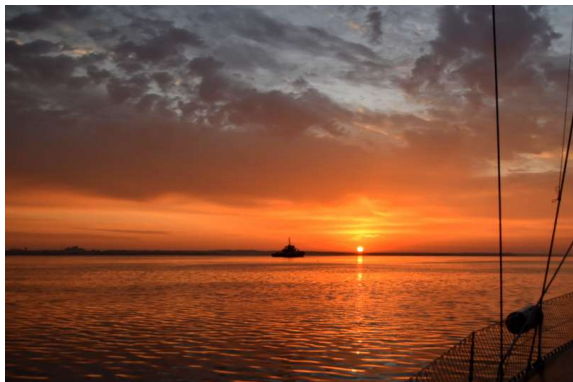
Tokrat plujemo preko obeh Grenkih jezer, velikega in majhnega. Če smo včeraj srečevali ribiče na majhnih lesenih

čolnicah, ki so veslali po kanalu, lovili ribe in cikcakalil (dobesedno!) nekaj metrov od več sto metrskih grdosij, so na jezeru čolniki na vetrni pogon. Kot na Madagaskarju. Jadrajo in lovijo ribe. Le zakaj mi ne smemo jadрати? Pa se ustavimo ob enem takem čolniku z ribičih. Poskušamo ujeti ribe na šuškovce. Pa fantje hočejo toliko denarja, da se riba niti približno ne ujame. Za surovo ribo sredi vode (brez dostave, torej) so hoteli imeti šestkrat toliko, kot smo plačali za očiščeno, filirano, pečeno in postreženo v dobri (za te razmere, jasno) gostilni v Port Saidu. Saj, tudi če bi ribiči postavili gostilniško ceno, bi jo prodali, tole je pa bilo res že malček neokusno.

Že včeraj sem pogledal, kakšni plimni tokovi nas čakajo. Načeloma bi nam morali biti večji del poti v prid. Ampak. Več kot polovico časa teče morje v jezero in nas ustavlja z dvema vozloza protitoka. Šele tik pred Port Suezom imamo slack, toka v našo smer pa nismo dočakali.

Tako smo privezani precej kasneje, kot sem računal. Najprej mi in potem še Han. Ampak. Han se ves čas prereka s pilotom in agentom, namesto, da bi se privezal. Ker je raftan na nas, mi ni vseeno, kako je privezan. Nekaj časa mu z Branetom pomagava, potem moram kar malo privzdigniti glas, da se priveže vsaj približno tako, kot je treba. In potem se pregovarja dalje, kaj bo in česa ne misli plačati. Misli. Situacija na koncu je drugačna. Agent misli drugače.

Dodatno sem naletel na zanimiv efekt. Ko nas je prehitela večja ladja (večja ladja pomeni tam okoli 400 metrov), je rinila v ozkem in plitvem kanalu (plitvem pomeni globokem 22 m ob grezu ladje 17 m) okoli sebe toliko vode, da smo mi to doživeli kot dodatni tok v nos blizu dveh vozlov. Spet nekaj novega.

ob 6,45 je sonce žarelo po kanalu

malo kasneje zaslišimo trenerja kakor priganja veslače po kanalu

v ozadju Ismalia

današnji pilot Mohamed Janet nam je čez dan vrtel preko telefona svojo glasbo, nasploh zelo veliko govoril in se bolj malo ukvarjal s plovbo

po jezeru je bilo veliko čolničev z jadri

ribič nima razvitega jadra

ribič mirno lovi ribe in jadra med tovornimi ladjami

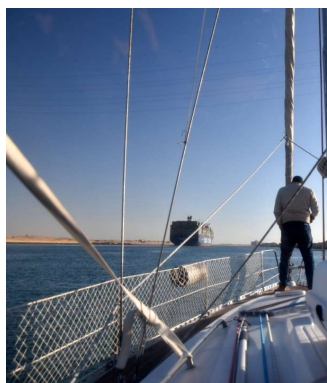
na jezeru je bilo kar vetrovno in valovito

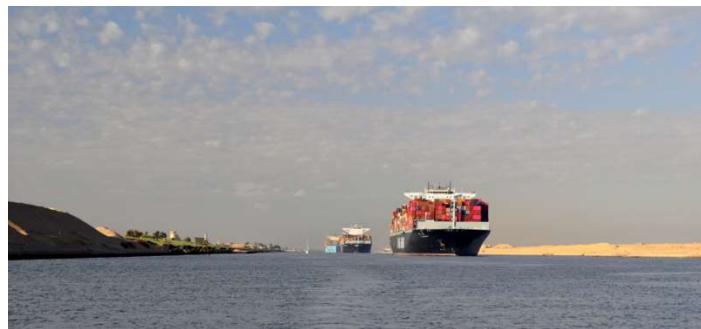
vzdolž kanala so zelo na gosto velike boje na katere se privežejo plovila, v kolikor imajo okvaro v večih primerih so boje uporabljali ribiči...

....ali pa ptiči za počivanje :)

ko Mohamed ni dobil darila v taki višini (50 USD)kot si je zamislil, je šel na špico kuhati mulo in ni spregovoril več besede in nas vse po vrsti ignoriral, še adijo ni rekel ob

odhodu....

Han je danes kar krepko ves čas zaostajal za nami

11. december 2019, sreda

Port Suez, Egipt

Privez v yacht clubu je neprimerno boljši, kot v Port Saidu in hkrati neprimerno slabši, kot v katerem koli drugem normalnem yacht clubu. Načeloma je sicer mirno, a ko pridrvi mimo mačo boj v pilotskem čolnu ali remorkerju, naredi toliko vala, da se fino zarolamo. No, vsaj ob črne gumijaste odbojnice na pomolu se ne drgnemo. In tovrstni dogodki so neprimerno redkejši, kot v Port Saidu, kjer so bili na sporedu praktično brez prekinitve.

Našega agenta tudi spravim v kontakt z Zano, ki je ostala v Sueškem zalivu brez satelitske povezave, pa se izkaže, da to na srečo ni bilo potrebno. So vse skupaj naredili še pred odhodom iz Sudana.

Brane danes odhaja v Hurgado. Najprej mora preko meje iz Egipta v Egipt. Ni mu sicer čisto jasno, zakaj - a tako pač je. Sueški kanal ima posebno ureditev. Potem skupaj čakamo prevoz dve uri v hotelu zunaj posebne cone Sueškega kanala. In (vsaj jaz) spet ne vem, zakaj - a tako pač je. In ko končno taksist pripelje in naju odloži sredi mesta (in Braneta pelje dalje), tam ni nič zanimivega - a tako pač je. Le v trgovino zavijeva. Tako, ki ima cene javno nalepljene. Kako je vse poceni! In kako je vse drago na tržnici, kjer so cene za turiste turistične - a tako pač je.

Na barki me razveseli dejstvo, da nova davčna stopnja v letu 2020 pomeni veliko dela. Ne le veliko, ogromno! In takoj se tudi lotim zadeve. Zanimacija za naslednje dni (ali tedne) je tako določena. Po eni strani mi kar paše, da sva spet sama. Ne vem kako bi lahko združil tako veliko dela in druženje na tako majhnem prostoru, kot je barka.

Mala je privezana v t.i. yacht clubu, ki si ne zasluži tega imena....mogoče je ob otvoritvi bila to fensi zadeva, sedaj je pa no comment!

na eno motorno barko smo raftani Han in mi; in jasno, ko prileti val, je to noro valovanje in samo upaš, da se barka ne razbije

ko stopiš ven iz yacht cluba je videti kot, da smo v neki out stanovanjski četrti

cpt Heebi ima vedno veliko telefonskih razgovorov :)

center mesta Suez

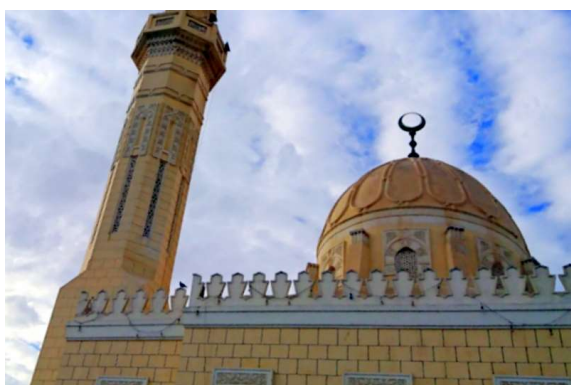
same stolpnice, pri stolpnici, odpadkov po tleh pa tako in tako ne manjka

ne hodim več v japankah naokoli, preveč umazanije po tleh, ves čas moraš gledati kje hodiš

mesto Suez sem si predstavljala bolj svetovljansko, urejeno, čisto ... je pa isto kot Port Said ali verjetno kot katerikoli drugo egipčansko mesto...

mošej ne manjka tudi v tem mestu....

kako lepa slika sueškega kanala

ampak drevesa imajo pa lepo obrezana, oblikovana vsepovsod.... četudi rastejo med smetmi

menda yacht club prenavljajo in tudi priveze ... menda bo čez dve leti lepše :)

12. december 2019, četrtek

Port Suez, Egipt

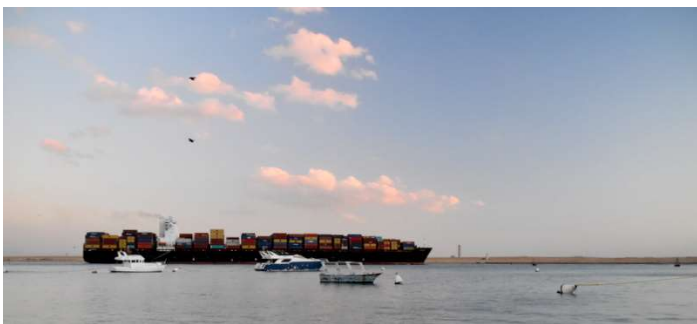
Tema dneva za oba je službovanje. Tisto okoli nove davčne stopnje se je izkazalo za bolj kompleksno, kot se mi je zdelo na prvi pogled. Mislim, da v Egiptu še ne bo dokončano. Pa bi bilo fino, v Sloveniji bom v časovni stiski. Vesna tudi hiti z delom, med plovbo bo verjetno to težje početi, pred odhodom v Deželico, pa mora imeti vse pod streho.

Zane danes ne bo. Malo razmišljam, kaj narediti, pa na koncu le prevaga čakanje. Če čakava že toliko časa, bova pa še en dan. vendar bo jutri potrebno nepreklicno izpluti. Tristo milj imava do cilja in v začetku drugega tedna je napoved precej vetrovna. Saj ne, da se ne da, ne bi bilo pa prijetno pluti po visokih valovih. Če ni treba...

Han si je sposodil moj električni adapter, da bi si pogrel vodo. A glej ga no glej zlomka. Električna ne dela več. In kar nekaj časa se z marinerotom trudiva okoli mornarskega kablovja, da je zadeva spet ka-triba. Ko vidim, kako je vse skupaj narejeno ... čudno, da sploh kaj dela. Ne vem, komu se imam zahvaliti, da nisem doživel električnega šoka (tako, kot v Port Saidu, ko sem se dotaknil ohišja omarice) in ostal živ? Verjetno Moani.

Kar nekaj majic imam z luknjico in jih uporabljam kot delovno oblačilo. No, sem jih imel. Danes so zamenjale lastnika. Mariner je že včeraj pritresel eno izmišljeno zgodbo o revežih, ki jim je vse zgorelo in v trenutku sem videl rešitev za moje stare in ponošene majice. Namesto v kontejner v Port Ghalibu, so romale v roke marinerota. Verjetno je to bolj koristno. Pa še maj-frend je tako postal.

Pred mrakom naju zapusti Han. Zakaj ni počakal do jutra in plul podnevi, ve samo on.

pogled iz kokpita.... če se ne premakneš z barke, imaš omejen pogled na svet okoli sebe

zraven yacht cluba je otroško igrišče, nekaj metrov stran pa kot zglada čajnica

Han je ponosen Kitajec! kamor pogledaš vidiš kitajsko zastavo (še na jopiču jo ima)

tako hitrega, naspidiranega fanta pa že dolgo nisem srečala kot na vzmeteh je ves čas, stalno se mu mudi ... in nikakor ne razume pojma "počasi, počasi"

13. december 2019, petek

Port Suez - Port Ghalib, Egipt

Danes pride Zana. Navsezgodaj zjutraj. Ob first light, torej. In ob fist light vstanem, da jih pričakam. Za mano vstane imam. In za njim petelini. Imam ima v tej deželi vlogo budilca, petelini lahko zjutraj še malo poležijo. Ampak. Zane ni. Pa se začnemo dopisovati. Zunaj na sidru čakajo, ne dela jim VHF in brez VHF ne smejo v yacht club. To jim pove njihov agent, dosegljiv preko satelitskega interneta in hkrati doda, da jim on VHF ne more dostaviti. Kavelj 22. Jasno, petek je in ob petkih ima agent pomembnejše stvari na urniku. Pogovor z Stvarnikom.

Zmenim se s sosedom, da mi posodi svojega handyja in jim ga dostavim. Vsaj toliko, da lahko pridejo v klub, potem si urejajo sami dalje. In pride moj agent, pa mi začne razlagati, kako je danes na v Sueškem zalivu orkanski veter in da je bolje, da počakam. Ok, Heebi, saj te razumem, danes je frej-dej. Daj ti meni takoj naštimaj papirje in midva greva. Potem si prost obveznosti in greš lahko na molitev. Rečeno, storjeno.

Medtem je tudi Zani začel delati VHF in ob enajstih smo skupaj na sidru. Pijemo pивce (za naju rutiska zadeva, za njiju prvič po nekaj mesecih) in klepetamo. In imami pojejo in kanalski delavci molijo. Itak sedaj ne moreta v yacht klub, marinero je tam 24/7, razen dve uri ob petkih, med dvanajsto in drugo popoldan. Danes, ko je pa poseben dan, pa moli še toliko bolj. Danes je petek, trinajstega.

Ob dveh se, kot naročeno, dvigne veter in se odveževa od Zane ter greva novim dogodkom naproti. No, veter je tako ostro v nos, da lahko le motorsailava. Kasneje, ko pade mrak, pa niti to ne. Taka je bila tudi napoved. Ponoči naj bi bilo bolje in potem v redu vse do cilja. Bomo videli.

ob sedmih zjutraj je iz meglice kukalo sonce, zgleda pa kot polna luna

takole zgleda od zunaj privez v Port Suezu, yacht club ... roly sidrišče, plezati čez drugo motornjačo, da pridem na obalo ... ah ja ... na fotki marinero Carcar in varnostnik, ki te ne pusti ven brez potnega lista

.... upam, da mi ne bo treba več iti na ta privez, pa še sredi ničesar si ...moraš kar nekaj časa hoditi, da prideš do prvih trgovin

na tem koncu je bolj stanovanjsko naselje, zato sta tudi celo dva otroška igrišča

mošeja v Suezu

vojske je res ogromno v Egiptu.... sem že pozabila, da je toliko tega tu

160 km prekopa od Port Saida do Sueza

ko pluješ mimo nasedle ladje, stokrat preveriš svojo globino...

posadka Zane pripravlja bokobrane, da se midva veževa na njih

Akis (kapitan) in Conceicao (podkapitanka) peljeta Zano v Izolo iz Avstralije simpatičen par

....se vidimo spet mogoče v Sloveniji?

promet po Rdečem morju je zelo gost, tako, da moraš budno spremljati dogajanje na morju

14. december 2019, sobota

Port Suez - Port Ghalib, Egipt

Heebi ne zna napovedati vetra. Ponoči se je dvignil lep vzhodnik in do jutra hitro jadrava. 3-4 bf z boka je dovolj za 7-8 vozlov hitrosti Male. Že naju vidim sidrana pred mrakom v okolici Hurgade. Pa ni bilo nič iz tega. Dopoldan veter pade in obrne na čisto krmo. Nekaj protitoka in v trenutku mi je jasno, da z današnjo snorklarijo ne bo nič. Na cilj bi prispela šele ponoči. To pa nima smisla. Že samo sidranje po satelitskih posnetkih med koralnimi glavami je loterija, ki običajno ne prinaša glavnega zadetka, snorklanje ponoči pa tudi ne.

Ko popoldan preverim vreme, mi izgleda najpametneje pluti direktno v Port Ghalib. Če prideva jutri, bova plula po relativno mirnem morju, če čakava na ponedeljek, bova imela meter in pol vala. Ne diši mi, še manj mi pa diši gledati Vesnin kisli ksiht med rolanjem po valovih. "A ne moreš vozit malo bolj naravnost in nerolajoče?!" Jah, nisva midva za jadrnanje po 30m valovih v 60 vozlih vetra ali počakati na privezu pri 100 vozlih, da napad mine. Midva na morju raje uživava. Nekdo je nekoč davno tega rekel, da je neprimerno lepše gledati težko morje iz mirne luke, kot obratno. Strinjam se.

Prometa je v tem ozkem zalivu, preko katerega v celotni dolžini poteka traffic separation zone, precej. Premikajočega in stoječega. Med slednje spada nepopisna množica črpalnih ploščadi in boj za privez tankerjev. Med prve pa ladje, ki plujejo skozi Sueški prekop (enostavne ovire) in ribiči (zoprne ovire). Ribiči nimajo AIS in jih ponoči človek zagleda šele relativno blizu. In mislim, da ni potrebno omeniti, da mojstri ne spoštujejo (ali pa ne poznajo) pravil izogibanja na morju. Dvakrat sem odvijal, da je škripalo pod gumami in obakrat sem imel prednost po vsaj treh pravilih: jadra pred motorjem, bil sem desni in plul sem v direktni smeri po pravem pasu ločilne sheme plovbe. Ampak, to tako je z ribiči. Po celem svetu je enako.

In verjetno je po celem svetu enako tudi z vojsko. Večino noči sem na straži zaradi gužve in reefov jaz. Ko me Vesna ob enajstih zvečer zamenja in ravno zaspim, me zbudi VHF. Edžipšn-vor-šip-kolin-motor-vesel-Mala. Čeprav mu razložim, da nismo motor vessel, ampak sailing yacht, vseeno hoče, da se mu umaknem. No, najprej sedemintridesetkrat vpraša kdo sem, čeprav me pokliče po imenu in call signu (torej očitno AIS ima, čeprav nima prižganega oddajnika, sigurno je na tajni misiji). To, da plujem na jadra in da mi določi smer (skoraj) točno v veter, ga ne moti. On je edžipšn-vor-šip. Me prav zanima, če bo imel iste zahteve tudi do svetilnika, proti kateremu (točno!) pluje. Če se mu svetilnik ne bo hotel umakniti, bo to verjetno objavljeno na jutranjih poročilih. Ali pa ne. On je vendar edžipšn-vor-šip.

slaba vidljivost, pa vendar toliko vetrnic na kupu ...

tudi hribe imajo v Egiptu :)

naftnih ploščadi, tankerjev, skladišč ogromno....

ribiške ladje nimajo aisa

ribiči vlečejo mrežo za seboj k sreči jadramo in ni tako blizu barkača, da bi se zapletli v njo

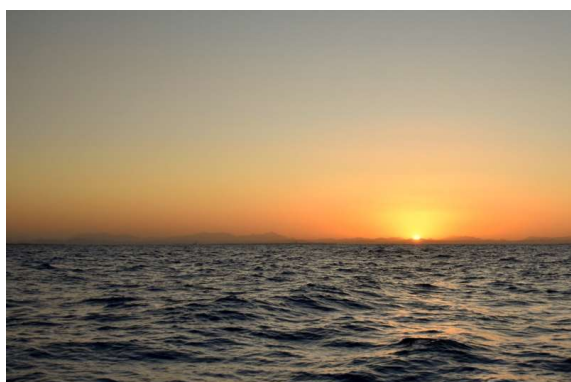
letalonosilke tudi ne vidiš vsak dan

industrija nafte

malo jadramo, malo motoriramo in hitimo na jug menda bodo čez par dni večji valovi.... na, pa sem spet ostala brez snorkljanja, pa tako si ga želim že mesece

lahko noč

15. december 2019, nedelja

Port Suez - Port Ghalib, Egipt

Če lahko za včeraj trdim, da je bilo na morju toliko prometa, kot le redko kje, je danes popolnoma drugače. V celem dnevu ne srečava (na manj kot nekaj milj) nobene ladje. Tudi ribičev ni. Še vor-šipov ne. Izgleda, da je Rdeče morje le toliko široko, da se silni promet, ki gre skozi Sueški kanal lepo porazgubi.

Veter se je z jutrom naredil lep in po relativno mirnem morju hitro jadrava. Če sem bil ponoči precej skeptičen, da bova prispela še podnevi, nama je večinoma hitro jadranje (in še nekaj malega toka za pomoč) čas pristanka lepo prestavilo v popoldanske ure. Hja, pri Mali je pač tako, da gre na motor 5,5 vozlov, ob primernem vetru (3-4 bf) pa lepih 7 do 8. In če ni vetra, imava lahko časovni problem (tudi zato so mi pasati tako všeč - tam je veter vedno).

Topleje je. Hurgada je mejnik. Severno od Hurgade ima morje nekaj preko 20 stopinj, južno pa okoli 24, v Port Ghalibu 25. To se pozna predvsem ponoči, ko topla oblačila niso več potrebna. Tudi oblakov na nebu ni več. Le še saharski pesek je vseprisoten, hic!

Priveževa se on-time. Na minuto natančno ob sončnem zahodu. Ampak, če sem mislil, da je to uspeh, sem mislil narobe. Začne se birokracija, ki traja v nočne ure. In ponoči se pač ne greva prestavljat iz carinskega priveza v marino, če ni nujno. Ni nujno, nama zatrdi šef luke. Jutri dopoldan bo neprimerno bolj primeren čas.

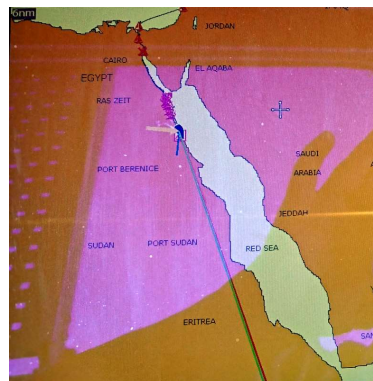
Zaplete se pri agentu. Šef, s katerim sva se dopisovala, je na dopustu, vajenec pa nič ne ve. Pa gremo lepo počasi po vrsti vse še enkrat. In kot se je ta problem zapletel, se je tudi odpletel.

Tudi pri marini se zaplete. Računovodja nama razlaga, da morava plačati takso, midva njemu, da so takse vključene v ceno. Šefa, s katerim je tako zmenjeno, ni. On je prevelik šef, da bi hodil v službo. Gordijski voz razplete harbormaster, ki razloži da beseda "government tax" (ki jo uporablja marinski računovodja) pomeni "cruising permit" (ki jo uporabljamo vsi ostali) in vse je takoj jasno in vse je takoj v redu.

Počakava še na uradnike, ki pridejo in preverijo, kaj je in česa ni na barki. Carinik odpre vse predale, samo tistega z alkoholom ne. Le kako je vedel, česa carina ne sme videti? Zdravnik pa raje kar ni prišel. Zadovoljil se je z mojo izjavo, da smo vsi zdravi in da je število umrlih med zadnjo plovbo nič.

takole smo pluli po Rdečem morju

za občutek pa še drug pogled na Rdeče morje

danes je bila plovba kar prijetna že včeraj je Tone očistil bokobrane, tako ,da so spet beli :)

16. december 2019, ponedelj

Port Ghalib, Egipt

Spiva odlično, temperatura je idealna. Morje ima 25 stopinj, pod barko je morje kristalno čisto. Carinski pomol je takoj na začetku marine, kjer vanj s plimo priteka čisto morje z reefa. Na pomolu ob barki iz kokpita skozi mirno vodo občudujem korale. Končno!

Prestavimo se v marino, kjer smo na prostoru za nekaj deset bark po novem privezane štiri jadrnice. Preden je včeraj priplul Han, sta bili samo dve. Celotna kapaciteta marine pa naj bi bila preko 500 plovil. Pomoč je na obali, v water taxiju in marinskem dingiju. Pa vse skupaj ne pomaga, če ljudje ne vedo, kaj je potrebno storiti. Bočnega vetra je precej in naša koordinacija je slaba. Malo se predstavljamo sem, malo tja, ampak na koncu je Mala le uspešno privezana s šestimi priveznimi vrvmi. Vendar. Redundanca je precej slaba. Dva štrika sta privezana na eno bojo in štiri štriki na eno obalo. No, da bi Mala porušila obalo je malo verjetno, čeprav možno. Da pa spuli bojo, verjetnost ni več tako zanemarljiva. Na srečo verjetnost dogodka še ne pomeni, da se bo ta dogodek tudi zgodil. In to me pomirja.

Dopoldan definitivno potrdi, kar se mi je zdelo že v Port Suezu (vendar je tam delal internet tako nezanesljivo, da nisem bil čisto prepričan, v čem je težava). Egipčanska oblast je pred nekaj dnevi začela blokirati VPN promet (VoIP je blokiran že dalj časa). To pomeni, da je konec poceni klicev na telefone po Sloveniji in da bom moral plačevati po 4 evre na minuto. Tako mislijo in želijo tukaj. Ampak. Nekaj študiranja in moj mali trik deluje. Skype out po 6 centov na minuto je spet aktiven. Seveda to pomeni tudi, da je konec lenarjenja in da moram delati. Hic! Delam pod ventilatorjem, v kabini je kar toplo.

Popoldan se spravim k čiščenju trupa, ki se je obupno zasvinjal v Port Saidu. Perem z detergentom, oksalno kislino in acetonom, pa ne gre stran. Groza! Da je mera polna se pere trup barke v vodi, iz dingija. In to počnem tako, da se z eno roko držim trupa, da me veter ne odnese, z drugo pa drgnem. Saj ne, da bi se smilil samemu sebi, samo res nimam več dvajset let, da bi z lahkoto počel take zadeve nekaj ur skupaj. No, nekaj je pa vseeno dobrega pri vsem tem. Moja uniforma. Kratke hlače in majica!

privezana na carinski pomol v Port Ghalibu

port control nadzoruje gibanje po morju

turistična ladja pelje turiste na snorkljanje in piknik

kapitan na začetku malce nesrečno gleda ali smo ali nismo ok privezani za naslednjih par mesecev

tukaj bi moralo biti vse polno, a jadrnic ni ...

na drugi strani so privezane motornjake

.... kdo bo hitrejši tečem za njim :)

pa skoči na vrv; ni bil dolgo, je imel malce probleme z ravnotežjem

17. december 2019, torek

Port Ghalib, Egipt

Ja, res, temperatura je idealna. Ampak. Vesna dela. Čeprav v idealni klimi, je to še vedno delo. Nič kaj idilično, rdečemorsko.

Spravim se na sprehod do reefa. Veter, ki tukaj običajno vleče s kopnega, je te dni obrnjen. Vala je preveč, da bi se dalo ob plimi prijetno snorkljati. Ob oseki je drugačna težava. Takrat je vode premalo za plavanje nad koralami. Očitno bo potrebno počakati, da se veter obrne. No, če ne bova takrat že v Sloveniji.

Je pa tudi opcija, da greva na izlet. Vendar, ko jih vidim, velike barke, kako kot račke vozijo v koloni na isto mesto, me mine. Deset jih gre vsak dan in vsaka ima naložen tovor nekaj deset gostov. In to je tako vsak dan, vse dni v letu. To enostavno ni za mene. To je za sardine iz sardina šipa. Tiste, ki uživajo v gužvi in jim je najlepše, da jim za vsak trenutek rečejo kaj naj počnejo, kdaj naj zavzdihnejo, kdaj naj se smeji in kdaj naj ploskajo.

Z water taxijem greva preko marine. Port Ghalib je tako razpotegnjen, da bi hodil skoraj uro, če bi šel naokoli peš. Najprej greva na razgovor z agentom. Pogajava se. S šefom, ki je (ali pa ni, kdo ve?) na dopustu smo zmenjeni za ceno, smrkavec pa nekaj telovadi in stvari komplicira. Bolj, ko razlaga, bolj se zapleta. Na koncu se le dogovorimo: jutri pride šef in pomenimo se z njim.

Sprehod po resortnih hotelih in šoping aveniji razkrije, da kaj velikega od tega tukaj ne moreva pričakovati. Instant turizem, ki smo ga videli že tolikokrat. Po celem svetu je enako. Povsod strežejo kokakolo in hajneken. V tednu pred glavno sezono je osebja še vedno več kot repromateriala. Cene so zmerne v primerjavi s Slovenijo in vsaj dvojne onim na drugi strani ograje.

Izlet zaključiva relativno hitro. Vesna nadaljuje s službovanjem, jaz konzerviram watermaker in popravim razsvetljavo v kokpitu. In potem študiram plan B. Kam bi šla, če bodo tukaj še naprej komplicirali. Sudan? Saudska Arabija? Tam od letošnjega septembra sprejemajo turiste in njihova obala mora biti pristna. Ampak. Od jadrincev, ki so oktobra zavili v njihove vode, sva izvedela, da samo papirji za vplutje stanejo pet tisočakov. Ameriških. Hrvatje, učite se, učite! Niste še vsega vzeli.

Zvečer s Hanom primerjava cene istega agenta za isto storitev. Nikakor jih ne moreva razumeti. Pa bova že kako. Manjana.

tako kot vsepovsod drugod po svetu, tudi tukaj vse okrašeno za bližajoče praznike

danes spoznala glavnega menadžerja, capt. Sherif, s katerim sva si že v zadnjem letu parkrat izmenjala email: a pridemo ali ne pridemo k njim :)

ena izmed plaž je bila kar polna kopalcev....danes je bilo kar vetrovno, nič meni po godu

tukaj je več hotelov, ponudba je več ali manj enaka

malo načičkana peš pot

nekaj prodajaln s tekstilom, parfumi ...

... in pa čajčki, začimbami, le kruha nisva nikjer dobila- pa sem ga potem popoldne sama spekla na barki; boljši je že kot toast

del kompleksa še ni niti zgrajen, nekaj pa še ni odprtega

vse farmacije imajo plakate na vratih

danes Tone prvič pil egiptčansko pivo po heinieken receptu

18. december 2019, sreda

Port Ghalib, Egipt

Z agentovim pripravnikom sva včeraj izmenjavala vacape še pozno v noč. Ko sem se naveličal nategovanja, sem mu napisal, da ima danes dopoldan rok, da pripravi vse ka-triba. In res, danes dopoldan me pokliče. Ampak, spet telovadi. Res ga imam dovolj! Narekujem mu, kakšne morajo biti številke na predračunu in dodam, da ga bom dobil od njega ali pa katerega drugega agenta (ki jih sicer jaz ne poznam, ampak jih očitno on, ker se je v trenutku zresnil). Čez deset minut je ponudba pri meni. Tako, to smo rešili. Le ne vem, če se mi ljubi jovo-na-novo pregovarjati s takimi tiči. Resno se moram pozanimati, kako je v Sudanu, preden zavijem tja. Tudi tam so agenti, ki ribarijo v kalnem.

Pa pustimo agente, naj živijo svoje življenje. Mi imamo na sporedu drugačno zanimacijo, precej lepšo, kot pretepanje z agenti. Na obisk se k nama iz Hurgade pripeljeta Brane in Nataša. Klepetamo, jemo in pljuckamo in popoldan hitro mine.

Precej hitreje, kot dopoldan, ko sem po neprespani noči končno razrešil zanko in uganko v enem izmed programov. Ko je bilo (delno) nočnega službovanja konec, sva dvignila dingi iz morja na palubo. Na davitsih ga ne morem pustiti, v vodi pa tudi ne. Za v locker je prevelik in nekajkrat sem to reševal tako, da sem se zmenil v marini, da so mi ga shranili v kateri izmed lop. Tukaj česa takega nimajo. To je spet Campers & Nicholson marina, namenjena je drugačne vrste gostom, kot sva midva (in kot so tudi ostale tri jadrnice na privezih). In, ja, preveril sem. Načrtovana je, da poleg nas štirih sprejme še 996 drugih podobnih plovil. Nekoč v prihodnosti.

Projektu dingi sledi projekt bilge. Kar malo na zalogo vklopim črpalko za izčrpavanje vode iz reber (če jo je slučajno kaj tam). Ampak. Pumpa ne dela. In se lotim iskanja napake. Najprej pri elektriki. Z elektriko je sicer vse v redu, sprožim pa po pomoti moj včeraj konzervirani watermaker. In po novem ni več konzerviran. A-ja-jaaaaah! Ponovi včerajšnjo vajo, Tonček! Sledi še ena neumnost. Snamem pumpo in jo v kokpitu razstavim in očistim svinjarije med keramičnimi kolesčki, ki jo je blokirala. Vesna gre pa med tem pod tuš (z mojim privoljenjem). In, ker je iztočni ventil iz razumljivega vzroka zaprt, izčrpa vodo iz kopalnice pod podnice. A bo šlo še kaj narobe? Kakorkoli, črpalko popravim in s tako popravljeno izčrпам tuš vodo iz reber. Test delovanja je bil uspešen. In svet je spet lepši.

včeraj bel, danes črn danes je manj pihalo in bilo na soncu zelo toplo, pa se je očitno šel g.ptič malo hladiti

19. december 2019, četrtek

Port Ghalib, Egipt

Danes nisem nič popravljali. Bom jutri. Zato sem pa programiral. Na zalogo. Za leto 2020. Vesna je bila bolj pridna. Sploh mi ni jasno, kako bi vse skupaj izgledalo pri njenem delu, če bi se držala prvotnega plana in plula med reefi, kjer ni neta.

Kakorkoli, danes je vroče. Za pavzo grem na sprehod do "mesta", preverit kakšno izbiro hrane imajo za nakup v večjih količinah. Nimajo prav velike. Vsaj ne take, ki jo jaz jem z veseljem. Očitno bodo sirčki in salamice na sporedu kje drugje. Ali pa bova šoping pred odhodom naredila v večjem mestu. Sicer je pa (mesto) Port Ghalib mesto duhov. Spalno naselje za zaposlene v resortih okoli marine. In prav tako, kot v naši okolici, tudi tukaj samevajo prazne parcele sredi naselja. "To be developed", ali kot bi se izrazil Vesnin prijatelj Rod, "works in progress".

Vesna gre popoldan v morje, sonce je vroče in pavza med delom prija njej še bolj, kot meni. Danes je tukaj malo ali nič vetra, nekje drugje pa mora precej vleči, reef se peni. Poskusi sicer s plavanjem, pa se kmalu obrne in vrne domov. Oseka je in vode je pač premalo za plavanje. Manjana. Nov fotič je vsekakor potrebno preskusiti.

Zvečer si po dolgem času ogledam film na velikem platnu (veliko platno na majčkeni Mali je televizor, malo platno pa telefon). Adrift. Opisuje tragedijo jadrnice, ki se je znašla v orkanu. Lepo so prikazani valovi, ki nastanejo ob takem vetru. Kot trinadstropna hiša so visoki. Poučno predvsem za vse, ki so že jadrili v 30 m valovih (in ostali živi, da lahko to povedo).

nasedla jadrnica pri vhodu v kompleks resorta žalosten in zaskrbljavajoč pogled

... in tako bo ležala še nadaljnjih 10000let

ven so pobrali vse kar je možno uporabiti

v laguni, za reefom je prevelika oseka, da bi lahko plaval, pa še kalna voda je bila; no, vsaj do riti sem občutila toplo morje ...

hotelska plaža ... mene niso pustili na ležalnik, ker nimam trakca na roki

animatorja vpijeta, skačeta, turisti pa zdolgočaseno gledajo...verjetno sta animatorja imela v mislih ples na plaži?

20. december 2019, petek

Port Ghalib, Egipt

Danes me čaka veliko dela. Outboard moram dati v locker, solarni polnilec prekllopiti v float mode in nekaj malega vode je potrebno natočiti v tank. Naporno. In tako je več ali manj vse delo na Mali za letoš končano. Kot ponedeljek se vleče tole bivanje v marini in čakanje na polet domov. Nekaj dni prezgodaj sva prišla, ker sva se izogibala visokim valovom. In sedaj se prekladava, da sva sama sebi zoprna.

Kakorkoli, Vesna slušbuje. In plava. Morje je toplo in pravi, da bi lahko plavala tudi dve uri, če bi hotela. Tudi na suhem je vroče in brez vetra. Danes je zadela plimo in med snorkljanjem ni bilo strahu, da bi nasedla. Vse je torej idealno. Ampak. Kot pove, je greben čisto spodoben, le vidljivost je zaradi kalnega morja obupno slaba. Dokler bodo pihali vetrovi iz vzhodnih smeri, bo tako. Valovi premešajo morje in mivko na dnu. Počakati bo potrebno na severozahodnik. Tega pa midva pred odhodom ne bova dočakala.

Ob dveh sem zmenjen z agentom. Na sekundo točno se srečava pred vrati njegove pisarne. Obetavno. Še bolj obetavno je pogajanje o ceni. Še malo sva znižala in po novem me vse skupaj stane 240 evrčkov. Veliko in malo hkrati. Veliko za tisto, kar dobim in malo v primerjavi z začetno ceno.

Malo manj obetavno je nadaljevanje. Dolgo klepetava s šefom marine in veliko stvari mi lepo razloži. Ustavljanje in sidranje za vsakim vogalom je problematično in lokacije moram navesti, da mi jih coast guard predhodno potrdi. Se mi to ljubi početi? Zanimiv je tudi podatek (če drži?), da je Mala po 6-7 letih prva barka, ki bi kruzala po njihovem morju, vsi ostali so le v tranzitu. Opcija je Sudan, samo potem je pa nazaj proti vetru daljša pot. Za po vrhu se začne aprila vetrovno obdobje (močni severni vetrovi tipa meltemi, le dolgotrajnejši) in takrat bi bilo pedagoško že biti v Suez. Hmmm... Vsekakor moram vse skupaj malo prespati.

Zvečer pakirava stvari, da ne bo zjutraj panike. Ob enajstih naju pobere taksi in odpelje v Hurgado.

končno zaplavala med korale in ribe

izredno veliko školjk raznih barv

mali skat zakopan v mivki - zaradi slabe vidljivosti sem ga komaj videla

škoda, tako kalne vode že dolgo ne ampak je bilo pa morje tako toplo, da bi zlahkosta ostala v njej še eno uro

21. december 2019, sobota

Port Ghalib, Egipt - Ljubljana, Slovenija

Uspela sva! Zamrzovalnik sva spraznila. Toliko svinjine v tako kratkem času v tej deželi poje le malo turistov. Ni bilo lahko, a se je splačalo potruditi. Za zajtrk, kosilo in večerjo. Ej, ko bi bila na sidru in bi lahko kurila roštilj! Vreča oglja na dan bi šla. No, pa tudi tako ni bilo slabo. Za finale sva sinoči pojedla "kilco plus" velik kos odlične pljučne pečenke. Vse zdrava hrana, vse po dieti. Kot mi je naročil moj zdravnik, nič cukra, nič kruha, nič sadja, nič pašte in krompirja, zato pa meso in zelenjavo v neomejenih količinah. In tako je tudi bilo. Za prilogo k mesu sva imela grško solato. Samo zdravje!

Ob enajstih se odpeljeva. No, sva odpeljana. Ko se že zmeniva za prevoz brez pogajanj po nižji ceni, kot se je Brane po pogajanjih in sva s tem zadovoljna, pride naokoli Han in razloži, da se on vozi (brez resnih pogajanj) po polovični ceni. Hja...

Smo pa na letališču precej prezgodaj. Glede na znano točnost Arabcev, sva taksista naročila malo prej, kot bi bilo potrebno in na letališču smo precej pred rokom. In če k prezgodnjem prihodu dodamo še pol ure zamude EasyJeta, je jasno, da je bilo potrebno plačati kazen za to. Ta je bila (skoraj) višja, kot letalska karta. Pivo je dvakrat dražje, kot v resortu, kjer je že tako obupno drago. Skoraj tako visoke cene imajo, kot na Bermudi. Ampak. Vse to še ni nič v primerjavi s ceno parkiranja v Benetkah. Dražje je od letalske karte!

No, ne glede na vse pripetljaje, nas je Brane varno dostavil pred vrata stanovanja na najkrajši dan v letu (včasih se mu je reklo dan JLA). In doma naju je čakal do roba napolnjen hladilnik (kar ni šlo notri, je ostalo na pultu - in tudi tega ni bilo malo). Za naslednja dva meseca sva s hrano tako preskrbljena (saj se ve, da bova imela zaukazano dieto, samo da se pokaževa dohtarjem). Po dveh mesecih bova pa itak spet na Mali in tam se bo jedlo in pilo. Jedlo se bo kuro in ovco, pilo pa bleifrei pivo. No, tako bi bilo, če ne bi bila previdna in ne bi mislila na prihodnost. Zato imava pa v podpalubju shranjene konkretne zaloge opojnih substanc s poreklom iz Čila in Južne Afrike. Le pujska ne voziva s seboj...

nikamor se ne moreš skriti :); to fotografijo nam je posredoval sin od naše stranke, ki je slučajno (bil na izletu) bil ravno takrat v resortu, ko sva midva pristajala v Port Ghalibu... se vidimo konec februarja :)